Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 213 767 van 11 december 2018
in de zaak RvV X VIII

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat V. VANNEUVILLE**
Catharina Lundenhof 9 / bus 13
B – 2660 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken en de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 december 2018 per faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de met grenscontrole belaste overheid van 30 november 2018 houdende weigering van toegang met terugdrijving (bijlage 11) en om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te horen bevelen.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikel 39/82 en 39/84 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2018 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. VANNEUVILLE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster werd op 30 november 2018 bij haar aankomst vanuit Istanbul (Turkije) op de luchthaven van Zaventem geïnterpelleerd door de federale politie.

1.2. De met grenscontrole belaste overheid trof op 26 september 2018 een beslissing houdende weigering van toegang met terugdrijving (bijlage 11). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"TERUGDRIJVING
Op 30/11/2018 om 17:39 uur, aan de grensdoorlaatpost DAC LPA BRU-NAT GC/VVR, Luchthaven ZAVENTEM,
werd door ondergetekende, Y.(…) S.(…) 1inp
de heer/mevrouw :
naam B.(…) voornaam H.(…)
geboren op (…) te (…) geslacht (m/v) Vrouw
die de volgende nationaliteit heeft MAROKKO wonende te
houder van het document nationaal paspoort van Marokko nummer (…)
afgegeven te Brussel op 24/03/2017 en geldig tot 24/03/2022
houder van het visum nr. van het type afgegeven door
geldig van tot voor een duur van, met het oog op :
afkomstig uit Istanbul Ataturk met TK1939 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht),
op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :
(…)
Reden van de beslissing:
(…)
X (C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)
Reden van de beslissing: zie 'D'
X (D) Is in het bezit van een vals / nagemaakt / vervalst visum of verblijfsvergunning (art. 3, eerste lid, 1°/2°)
HET DOOR BETROKKENE GEBRUIKTE VERBLIJFSDOCUMENT WORDT VAN VALSHEID BETICHT EN WORDT GERECHTELIJK IN BESLAG GENOMEN.
BETROKKENE BESCHIKT DUS NIET MEER OVER ENIG GELDIG VERBLIJFSDOCUMENT.
Dossiernummer: (…)
Reden van de beslissing: Document; verblijfsvergunning van België, Vervalsing: op frauduleuze wijze verkregen op basis van een vervalst document van Bulgarije.
(…)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel in van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die met toepassing van artikel 74/5 vastgehouden wordt in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar hij wordt vastgehouden."

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, staat op grond van voormeld artikel 71, tweede lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van haar verblijfplaats.

De vordering is niet ontvankelijk in zoverre zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.
Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“2.1.1. De drie voorwaarden voor een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid
Artikel 43 § 1, lid 1 van het Procedureregelement van Uw Raad voorziet dat de vordering tot schorsing een uiteenzetting moet bevatten van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.
Artikel 39/82, § 2, lid 1 bepaalt bovendien dat "de schorsing van de tenuitvoerlegging kan alleen worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Deze laatste voorwaarde is onder andere vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. "
Een verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan dus worden bevolen wanneer drie voorwaarden vervuld zijn:
1. uiterst dringende noodzakelijkheid
2. ernstige middelen
3. moeilijk te herstellen ernstig nadeel
Uit wat volgt zal blijken dat deze drie voorwaarden in casu vervuld zijn.
Artikel 39/82, §4, tweede lid Vw. bepaalt: "Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/18 en 74/19 of ter beschikking

is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."
Verzoekster verblijft momenteel in het transitcentrum Caricole te Steenokkerzeel, met het oog op een terugdrijving naar Turkije zoals blijkt uit de bestreden beslissing, de bijlage 11, beslissing tot terugdrijving.
Verzoekster heeft dan ook een rechtstreeks belang bij de schorsing van de bestreden beslissing, aangezien de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel imminent is.
Het niet schorsen van de bestreden beslissing zou de tenuitvoerlegging van de terugdrijving tot gevolg hebben, dit terwijl het gezinsleven van verzoekster zich volledig afspeelt in België samen met haar 4 kinderen en ze geen enkele beslissing ontving betreffende de intrekking van haar verblijfsvergunning voor België.
Gezien deze precaire situatie waarin verzoekster zich bevindt, opsluiting met het oog op gedwongen terugdrijving kan verzoekster niet anders dan zich in uiterst dringende noodzakelijkheid tot U richten.
Verzoekster verzoekt de schorsing van de terugdrijving naar Turkije en als voorlopige maatregel de toegang tot het grondgebied omdat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat zij bij een door een terugkeer naar Turkije waar mevrouw niet woonachtig is, onderworpen zal worden aan behandeling in strijd met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hiema "EVRM") en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie (hierna "Handvest."

3.2.2.2. In haar verzoekschrift wijst verzoekster op haar vrijheidsberoving met het oog op haar terugdrijving, waardoor de uiterst dringende noodzakelijkheid bewezen dient te worden geacht. Zij verblijft sedert 30 november 2018 in het gesloten Centrum Caricole in Steenokkerzeel in afwachting van haar terugdrijving naar Istanbul.

De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.
Onder *"middel"* wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).
Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.
Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.
Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in een van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).
Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie*-karakter ervan. Dit *prima facie*-onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.
De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten ven de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel en het beginsel van de hoorplicht als beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekster stelt in haar middel het volgende:

"Volgens artikel 2 van richtlijn 2008/115 van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, is deze richtlijn van toepassing op illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende onderdanen van derde landen.
Volgens artikel 3 van voormelde richtlijn is een 'terugkeerbesluit', de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld.
De bestreden beslissing is een terugkeerbesluit overeenkomstig artikel 3 van voormelde richtlijn.
De bestreden beslissing is namelijk van mening dat verzoekster niet beschikt over enig verblijfsdocument voor België.
Conform artikel 5 van voormelde richtlijn dient bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn rekening gehouden te worden met het belang van het kind en het familie- en gezinsleven van de betrokken onderdaan van een derde land.
Op geen enkel ogenblik werd rekening gehouden met de 4 kinderen van verzoekster die bij haar inwonen te Ganshoren.
Eveneens werd mevrouw niet naar behoren ingelicht waaruit zou blijken dat haar Bulgaarse identiteitskaart vals is die ze reeds jaren heeft.
Dit blijkt eveneens niet uit de bestreden beslissing.
De bestreden beslissing schendt derhalve dan ook artikel 5 van de richtlijn 2008/115, artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie wanneer deze geen rekening houdt met het gezins- en familieleven van verzoekster in België samen met haar 4 kinderen.
Bijgevolg is dit middel ernstig.

***

Een terugdrijving van verzoekster zal eveneens een schending van verzoeksters privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM met zich meebrengen en artikel 7 van het Handvest, omwille van de volgende redenen:

Artikel 8 EVRM bepaalt dat:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, familie- en gezinsleven.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk , § 25 ; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk , §21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen , die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland , § 29).

Artikel 8 EVRM beschermt ook het recht om relaties met andere personen te beginnen en te ontwikkelen, en omhelst eveneens aspecten van een persoon zijn sociale identiteit. Het geheel van de sociale banden tussen een vreemdeling en de gemeenschap waarin hij leeft maakt deel uit van het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM (EHRM, 23 juni 2008 , Maslow/Oostenrijk , §63).

Het beschermde privéleven omhelst erg brede aspecten van de persoonlijke sfeer: gender en geaardheid , psychische integriteit, relaties met de bredere omgeving die niet onder gezinsleven vallen. Het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap maakt privéleven uit. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het EHRM dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (EHRM, Uner t. Nederland , 5 juli 2005, §59.)

Verzoekster heeft een privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM in België uitgebouwd.

Verzoekster verwijst hierbij naar de uiteenzetting onder feiten hierboven en herneemt deze.

Verzoekster heeft op 6 november 2014 een vennootschap opgericht in België, m.n. Megabel Group BVBA met ondernemingsnummer 0567.865.021 met maatschappelijke zetel te 6040 Charleroi, Chaussée de Bruxelles 151.

De hoofdactiviteit van deze vennootschap is personenvervoer, taxibedrijf, persoonlijk vervoer en luchthaven vervoer. Deze vennootschap heeft verscheidene werknemers in dienst.

Verzoekster is zaakvoerder van deze vennootschap en ontvangt maandelijks een vergoeding als zaakvoerder ten belope van 1.800,00 euro.

Sinds september 2014 verblijft verzoekster in België.

Mevrouw huurt een appartement te 1083 Ganshoren, Negen Provincieslaan,3/b150 waarbij er een maandelijkse huurprijs wordt betaald ten belope van 1.100 euro.

Eind 2014, begin 2015 zijn de 4 kinderen van verzoekster verhuisd naar België. Zij wonen allen te 1083 Ganshoren, Negen Provincieslaan,3/b150 en zijn in het bezit van een F-kaart verblijfskaart voor België.

Verzoekster heeft recent eveneens een bouwgrond aangekocht te Ganshoren om hierop een huis te bouwen.

Verzoekster is volledig in orde met betalen van de verschuldigde personenbelasting, vennootschapsbelasting, e.d.m.

Verzoekster heeft nooit voorheen enige opmerkingen gekregen dat er iets mis zou zijn met haar Bulgaarse identiteitskaart. De echtgenoot van verzoekster is woonachtig te Saoedi-Arabië.

Verzoekster is reeds vele keren gepasseerd op de luchthaven te Zaventem. Nooit ontving zij enige opmerking over haar identiteitskaart en verblijfskaart voor België.

Groot was dan ook de verbazing van verzoekster wanneer ze vanuit Turkije, waar ze haar echtgenoot gezien heeft, terugvliegt naar Brussel en aldaar wordt tegengehouden door de luchthavenpolitie en een

bevel tot terugdrijving krijgt betekend waarin melding wordt gemaakt dat haar Bulgaarse identiteitskaart vals zou zijn en eveneens haar verblijfskaart voor België.
Vervolgens worden beiden in beslag genomen.
Verzoekster ontving weliswaar geen beslissing tot intrekking van haar verblijfsrecht of verblijfskaart! Tot op heden staat verzoekster nog steeds ingeschreven in het Rijksregister. (stuk 4)
Verzoekster ontving evenwel geen informatie waaruit zou blijken dat haar Bulgaarse identiteitskaart vals zou zijn.
Deze informatie werd opgevraagd door haar raadsman bij de Dienst Vreemdelingenzaken, doch tot op heden niet verkregen. (stuk 2-3)
Verzoekster heeft thuis te Ganshoren 4 kinderen wonen, die allen geschokt zijn dat hun moeder een bevel tot terugdrijving ontving:
- Dochter M.(…) M.(…), geboren op 23 mei 1994 te Djeddah, Saoedi-Arabië, hebbende Marokkaanse nationaliteit (RR (…));
- Dochter M.(…) S.(…), geboren op 24 juni 1995 te Mekka, Saoedi-Arabië, hebbende Marokkaanse nationaliteit (RR (…)) die thans school volgt te Artesis Plantijn Hogeschool te Antwerpen;-
Dochter M.(…) S.(…), geboren op 24 augustus 1997 te Damman, Saoedi-Arabië, hebbende Marokkaanse nationaliteit (RR (…)) die thans school volgt aan het Amsterdam Fashion Academy;
Zoon M.(…) M.(…), geboren op 8 augustus 2000 te Djeddah, Saoedi-Arabië, hebbende Marokkaanse nationaliteit (RR (…)) die thans school volgt aan de Internationale school te Sint Genesius Rode.
(stuk 4, 12-18)
Verzoekende partij beschikt bovendien niet over een effectieve manier om haar grieven onder artikel 8 EVRM te laten onderzoeken, hetgeen haar rechten onder artikel 13 EVRM schendt.
Dat de bestreden beslissing dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt. De motivering van de bestreden beslissing kan dan ook geenszins afdoende genoemd worden, en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratief bestuur aan onderworpen is. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.
Voormelde beslissing heeft een enorme impact op hun gezinsleven en dit terwijl verzoekster geen beslissing heeft ontvangen dat haar verblijfsdocument werd ingetrokken bij beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken!
Het feit dat deze in beslag is genomen door de luchthavenpolitie is uiteraard geen beslissing tot intrekking van een verblijfsdocument genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken.
Indien de vreemdeling beweert dat hij de nodige documenten bezit, maar de met grenscontrole belaste overheid beweert dat ze vals zijn, kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gevat door een verzoek tot schorsing in uiterst dringende omstandigheden, geen grondig onderzoek nopens de beweerde valsheid uitvoeren. (..) beveelt de Raad van State in voorkomend geval de voorlopige schorsing van de terugdrijving, alsmede de voorlopige toegang tot het grondgebied.
De raadsman van verzoekster heeft vervolgens inzake gevraagd in het dossier van verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken, specifiek gevraagd de stukken te ontvangen waaruit de valsheid van de Bulgaarse identiteitskaart blijkt aangezien verzoekster nooit hieromtrent enige opmerking ontving en nochtans reeds veelvuldig de grenspolitie in Zaventem gepasseerd is.
De bestreden beslissing motiveert geenszins waaruit de valsheid blijkt. De bestreden beslissing is derhalve gebrekkig gemotiveerd.
Dit betreft duidelijk een schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en evenredigheidsbeginsel.
Verzoekster wenst eveneens te verwijzen naar het arrest gewezen door de Raad van State in een geval waarbij de grenscontrole de toegang tot het grondgebied weigerde omdat een voorgelegd paspoort vals bleek te zijn, dat als volgt bepaalde:
"Om reden dat de betrokken vreemdelingen over voldoende geldmiddelen beschikken en dat de terugwijzing voor hen een ernstig nadeel oplevert, dient de schorsing van de beslissing te worden toegestaan en voorlopige maatregelen te worden voorzien."
Verzoekster wenst hierbij op te merken dat zij beschikt over voldoende bestaansmiddelen. Zij ontvangt maandelijks een vergoeding als zaakvoerder van Megabel Group Sprl t.b.v. 1.800,00 euro. Verzoekster verwijst hiervoor naar de loonfiches in bijlage gevoegd.
Verzoekster heeft eveneens zonet een bouwgrond aangekocht in België.

De kinderen van verzoekster gaan naar internationaal gekende scholen waarvan de verschuldigde hoge inschrijvingsgelden allen betaald werden.
Verzoekster heeft geen enkele schulden, noch fiscale schulden in België."

Als bijlagen bij haar verzoekschrift voegt verzoekster een uittreksel uit het Rijksregister, een kopie van haar huurovereenkomst, de publicatie in het Belgisch staatsblad van Megabel Group Sprl, een uittreksel uit het KBO, de balans van 2017, een fiche betreffende de vergoeding van de zaakvoerder, een uittreksel uit de kruispuntbank, een notariële bevestiging van de aankoop van een bouwgrond, de verblijfskaarten van haar kinderen en inschrijvingsbewijzen en een kopie van haar paspoort en verblijfskaart (Verzoekschrift, bijlagen 4-20).

3.3.2.2. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).
Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

3.3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.3.2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (*cf.* RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.3.2.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3.2.6. Krachtens de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur kan tegen niemand een ernstige maatregel worden genomen die gesteund is op het gedrag van de betrokkene en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt daarover op een nuttige wijze ter kennis te brengen van het bestuur (RvS 19 februari 2015, nr. 230.249).

3.3.2.7. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 3 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :
1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De beslissing wordt genomen door de minister of, behalve in het geval bedoeld in het eerste lid, 6°, door zijn gemachtigde. In de in het eerste lid, 1° of 2°, bedoelde gevallen, kunnen de met de grenscontrole belaste overheden de beslissing zelf nemen.
(…)"

De bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten zijn *"de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit"* of *"een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum (…)"*.

3.3.2.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 30 november 2018 werd geïnterpelleerd toen zij op de luchthaven van Zaventem aankwam vanuit Isanbul (Turkije). Zij was in het bezit van een Marokkaans paspoort, van een Belgische verblijfskaart, van een Bulgaarse identiteitskaart en van een Bulgaars rijbewijs. In zijn verslag stelde de agent van de VVR-cel van de Luchtvaartpolitie vast dat verzoekster de Marokkaanse nationaliteit had. Haar Marokkaans paspoort bleek immers authentiek en werd haar terugbezorgd, terwijl de foto en de identiteitsgegevens op de Bulgaarse identiteitskaart en het Bulgaarse rijbewijs werden uitgewassen en vervangen door de gegevens van verzoekster. Het Belgische verblijfsdocument als EU-zelfstandige werd bijgevolg verkregen op basis van valse verklaringen. Voorts werd via de permanentie van de Dienst Vreemdelingenzaken een kopie verkregen van verzoeksters Bulgaarse paspoort, waarbij bleek dat de controlecijfers van de 'machine-leesbare zone' niet klopten waaruit dient te worden besloten dat dit paspoort eveneens vervalst is. De stukken die vervalst waren werden in beslag genomen.
Naar aanleiding van haar interpellatie door de politie kreeg verzoekster de mogelijkheid haar opmerkingen te maken waarbij zij het volgende verklaarde:

"Het gesprek met betrokkene verloopt in de Franse taal.
Betrokkene verklaart dat zij sinds 2010 de Bulgaarse nationaliteit bezit.
Het paspoort van Bulgarije dat zij gebruikt heeft bij haar inschrijving in België zou bij haar thuis liggen.
Zij zou de nationaliteit gekregen hebben via een Bulgaarse vriendin waarmee zij samen zaken zou gedaan hebben. Zij zou 6 maanden in Bulgarije hebben gewoond. Vervolgens zou zij de Bulgaarse documenten 'als cadeau' hebben gekregen van deze vriendin. Ondertussen zou zij geen contact meer hebben met deze vriendin.
Betrokkene blijft er bij dat zij niet wist dat de Bulgaarse documenten vals/vervalst waren.
Betrokkene is op 24/11/2018 naar Istanbul gegaan om samen met haar echtgenoot tijd door te brengen.
Haar echtgenoot zou al jaren in Saoudi-Arabië wonen en werken.
Haar echtgenoot zou teruggekeerd zijn naar Jiddah en is zij naar Brussel gekomen.
Betrokkene verklaart dat zij in 2014 in België is komen wonen opdat haar kinderen hier zouden kunnen studeren. Volgens het rijksregister zijn de 4 kinderen van betrokkene in België ingeschreven op basis van 'gezinshereniging met een Europeaan' en beschikken zij allen over een F-kaart."

Aangezien verzoekster in de gelegenheid werd gesteld om haar standpunt ter kennis te brengen, kan zij niet dienstig voorhouden dat het hoorrecht zou zijn geschonden.

3.3.2.9. De met grenscontrole belaste overheid kon op goede gronden vaststellen dat verzoekster *"niet meer over enig geldig verblijfsdocument"* beschikte omdat de *"verblijfsvergunning van België" "op frauduleuze wijze verkregen (werd) op basis van een vervalst document van Bulgarije"* en zij dus niet voldeed aan de binnenkomstvoorwaarden uit artikel 3, eerste lid, 1° / 2° van de vreemdelingenwet. Waar verzoekster *in fine* van haar middel betoogt dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt, merkt de Raad op dat het gebrek aan bestaansmiddelen geen motief vormt van de bestreden beslissing. Het feit dat verzoekster er meermaals in geslaagd zou zijn de Belgische autoriteiten in het algemeen en de met grenscontrole belaste overheid in Zaventem in het bijzonder te misleiden, maakt haar gedragingen niet minder laakbaar.

3.3.2.10. In haar middel voert verzoekster de schending aan van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn waarbij zij de werkingssfeer en de definities uit de artikelen 2 en 3 van de Terugkeerrichtlijn vermeldt.

3.3.2.11. De Raad merkt op dat verzoekster niet aantoont dat de bepalingen uit de Terugkeerrichtlijn van toepassing zouden zijn op haar actuele situatie. Verzoekster verblijft thans niet *"illegaal op het grondgebied van een lidstaat"* zoals bedoeld in artikel 2 van de Terugkeerrichtlijn en is niet *"aanwezig"* op

het grondgebied zoals bedoeld in artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn. De bestreden beslissing betreft immers een ‘weigering van toegang’ die zich *prima facie* eerder onder het toepassingsgebied van de Schengengrenscode dan onder het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn situeert. Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat rekening diende te worden gehouden met de elementen uit het door haar geschonden geachte artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn.

3.3.2.12. Verzoekster meent dat de beslissing gebrekkig gemotiveerd is omdat niet zou zijn gemotiveerd waaruit de valsheid blijkt.

3.3.2.13. In de motieven wordt nochtans duidelijk weergegeven dat de verblijfskaart in België op frauduleuze werd verkregen op basis van een vervalst Bulgaars document. Het volstaat dat de determinerende motieven voor het besluit worden aangeduid, wat te dezen het geval is. De formele motiveringsplicht vereist niet dat de overheid in haar beslissing de ‘motieven van haar motieven’ weergeeft (RvS 2 mei 2013, nr. 223.342). De Raad stelt vast dat de overwegingen uit de bestreden beslissing steun vinden in het administratief dossier. De politie had immers blijkens het verslag vastgesteld dat de foto en de identiteitsgegevens op de Bulgaarse identiteitskaart en het Bulgaarse rijbewijs werden uitgewassen en vervangen door de gegevens van verzoekster. Deze vaststellingen wijzen duidelijk op een vervalsing.

3.3.2.14. Het gegeven dat het bestuur niet tijdig zou hebben gereageerd op de vraag van de raadsvrouw van verzoekster om in het kader van de Wet betreffende de openbaarheid van het bestuur in het bezit te worden gesteld van de stukken van het administratief dossier, kan door de Raad in het kader van zijn bevoegdheden niet worden gesanctioneerd.

3.3.2.15. In haar middel slaagt verzoekster er niet in te weerleggen dat haar Belgische verblijfskaart als EU-zelfstandige het resultaat is van het wederrechtelijk gebruik van vervalste Bulgaarse documenten. Tijdens haar interpellatie door de grensinspectie verklaarde verzoekster dat zij de Bulgaarse documenten ‘als cadeau’ had gekregen van een vriendin, waardoor deze niet door de bevoegde overheid waren uitgereikt en onmogelijk authentiek konden zijn. Zij kan dan ook niet voorhouden onwetend te zijn over de valsheid van de Bulgaarse documenten.
Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat verzoekster zich in het kader van de verplichte vermeldingen conform artikel 39/69, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet als Marokkaans onderdaan uitgeeft.
Verzoekster blijkt thans dus enkel in het bezit te zijn van een (authentiek) Marokkaans paspoort dat niet is voorzien van het krachtens artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste visum. De met grenscontrole belaste overheid kon dus in beginsel rechtsgeldig toepassing maken van artikel 3 van de vreemdelingenwet en besluiten tot weigering van toegang met terugdrijving.

3.3.2.16. Verzoekster voert in wezen de schending aan van het recht op privé- en gezinsleven uit artikel 8 van het EVRM, dat een vergelijkbare bescherming biedt als artikel 7 van het Handvest.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie-en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te

plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93).

3.3.2.17. Verzoekster verwijst naar het gezinsleven met haar kinderen, die allen in Ganshoren zouden wonen.

3.3.2.18. Op basis van de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster sedert het najaar van 2014 in België verblijft en dat haar jongste zoon sedert begin 2015 zijn moeder kwam vervoegen.
Uit de bijlagen bij het verzoekschrift kan worden opgemaakt dat aan de drie dochters van verzoekster respectievelijk in 2017 of in 2018 een verblijfskaart werd afgeleverd. Het is dus op basis van de beschikbare gegevens onmogelijk om de precieze duur en de hechtheid in te schatten van het daadwerkelijk beleefde gezinsleven van verzoekster en haar kinderen in België.
Vervolgens dient het geoorloofd karakter van het in België ontwikkelde gezinsleven ernstig in vraag te worden gesteld aangezien dit louter gebaseerd is op verzoeksters frauduleus verkregen verblijfsrecht als EU-zelfstandige. Verzoeksters kinderen werden ten onrechte beschouwd als familieleden van een burger van de Unie in de zin van de vreemdelingenwet waardoor zij aan hun zogeheten 'F-kaarten' geen rechten kunnen ontlenen.
Bovendien merkt de Raad op dat de kinderen van verzoekster thans allen meerderjarig zijn. Opdat een relatie tussen meerderjarigen, zoals *in casu* tussen verzoekster en haar meerderjarige kinderen, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, §33). Verzoekster toont in haar middel niet aan dat er een dergelijke band van afhankelijkheid zou bestaan.
Gelet op het geheel van deze vaststellingen kan het beschermenswaardig karakter van het voorgehouden gezinsleven onmogelijk voldoende bewezen worden geacht.
Tenslotte dringt zich betreffende het recht op gezinsleven de vaststelling op dat verzoekster haar kinderen in België eventueel zou kunnen vervoegen door zich tot de voor haar bevoegde vertegenwoordiging in Marokko te wenden en zich te voorzien van de door artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste binnenkomstdocumenten. Verzoekster voert ook geen hinderpalen aan die het ontwikkelen of verderzetten van een gezinsleven met haar kinderen in Marokko in de weg zouden staan, in de veronderstelling dat de verblijfskaarten van de kinderen hun geldigheid zouden verliezen.

3.3.2.19. In verband met haar privé-leven wijst verzoekster erop dat zij mede-zaakvoerster is van een vennootschap (taxi-bedrijf), hieruit een inkomen puurt, in Ganshoren woonachtig is en aldaar een bouwgrond heeft gekocht, zoals blijkt uit de talrijke stukken in bijlage bij het verzoekschrift.

3.3.2.20. Het bestaan van deze vennootschap en het feit dat verzoekster uit haar activiteiten als mede-zaakvoerster bestaansmiddelen ontvangt, zoals blijkt uit de bijlagen bij het verzoekschrift, worden niet betwist. Ook naar aanleiding van deze professionele activiteiten van verzoekster rijst evenwel de vraag naar het geoorloofd karakter ervan aangezien deze voortvloeien uit haar bedrieglijk voorgewende hoedanigheid van EU-zelfstandige. Verzoekster kan geen beschermenswaardig privé-leven aantonen indien dit op frauduleuze gronden berust. Bovendien toont zij niet aan dat haar aanwezigheid in België absoluut noodzakelijk is om haar rol als zaakvoerster te kunnen waarnemen, noch dat de beslissing tot weigering van toegang deze activiteit zou belemmeren, waardoor de bestreden beslissing geen aantasting vormt van het privé-leven.

3.3.2.21. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM en/of van artikel 7 van het Handvest. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekster toont niet aan dat de met grenscontrole belaste overheid bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheids- en/of het redelijkheidsbeginsel. Er werd geen schending van de hoorplicht aangetoond.

Het enig middel is, voor zover de erin geschonden geachte bepalingen en beginselen dienstig worden aangevoerd, ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.
Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.
Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.
Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima
facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.
De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM (de artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In haar verzoekschrift stelt verzoekster het volgende betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“ De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zal verzoekster een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen, met name worden verzoeksters grondrechten, haar recht een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest;
Verzoekster voert aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing ertoe zal leiden dat zij teruggedreven wordt ondanks zij geen beslissing mocht ontvangen waaruit blijkt dat haar verblijfskaart is ingetrokken.
De verblijfskaart werd in beslag genomen zodoende deze niet meer in haar bezit is en derhalve geen nieuwe vlucht naar België kan plannen na de terugdrijving. Dit ondanks haar 4 kinderen in België bij haar inwonen, ten hare laste zijn en ze hier thans een bedrijf runt.
Dit vormt een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.
Dit alles vormt een ernstige inbreuk vormt op haar familiale, sociale, intellectuele en psychische integriteit. Dergelijk nadeel is onherstelbaar.
Indien verzoekster naar België wenst terug te keren, zal zij opnieuw administratieve stappen moeten ondernemen, opnieuw een visum moeten aanvragen, die dan zouden zijn bemoeilijkt door de uitzettingsmaatregel tegen haar persoon.”

3.4.2.2. De vordering tot schorsing moet een uiteenzetting bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te

herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198 096; RvS 3 juni 2010, nr. 204 683; RvS 30 maart 2011, nr. 212 332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220 854; RvS 18 september 2013, nr. 224 721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226 564).

3.4.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekster haar nadeel koppelt aan de aangevoerde schending van het recht op privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest.

3.4.2.4. Aangezien geen beschermenswaardig gezins- en privé-leven aannemelijk werd gemaakt, kon geen schending van voormelde verdragsbepalingen aanvaard worden, en werd het middel niet ernstig bevonden, waardoor het nadeel dat verzoekster koppelt aan deze schendingen evenmin kan worden aanvaard.

3.4.2.5. De Raad merkt bovendien op dat het nadeel in geen geval moeilijk te herstellen is, aangezien het verzoekster vrijstaat desgevallend een visum aan te vragen bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in Marokko. Verzoekster lijkt trouwens zelf aan te geven dat het nadeel herstelbaar is aangezien zij de *“administratieve stappen”* in haar uiteenzetting vermeldt. Waar verzoekster stelt dat de beslissing een inbreuk vormt op haar intellectuele en psychische integriteit, dient te worden vastgesteld dat zij deze bewering niet met concrete elementen staaft.

3.4.2.6. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat er geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aannemelijk werd gemaakt.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoekster werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. S. HUENGES WAJER,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
S. HUENGES WAJER	F. TAMBORIJN